

«Це був час молодості, сили і завзяття» - згадує роки роботи на Льонокомбінаті Ольга Каліновська

Недовгий час Ольга Іванівна працювала на Рівненському льонокомбінаті, але залишилися в неї з тих днів хороші спогади та вірні друзі.

- Народилася 14 березня 1930 року в селі Вертіївка на Чернігівщині. Батьки працювали в колгоспі – тато бригадиром, а мама в ланці. Ще в мене була старша сестра, яка після закінчення школи теж пішла працювати в колгосп. Після війни мали господарство, гектар землі, коня та молотарку, а потім все це забрали в колгосп, залишився невеликий наділ землі та січкаря. Мені було дев'ять, як почалася Друга світова війна – важкі часи. Вчилася в сіль-

відділі охорони здоров'я мене направили в Зарічне. Але поки сиділа чекала під тим відділом, познайомила з одним чоловіком, то він і порадив не погоджуватися їхати в Зарічне – дуже далеко і умови погані. Сам він із Дядьковичів, працював там у Рівненській районній лікарні. Запропонував і мені туди на роботу, так я стала працювати медичною сестрою в хірургічному відділенні. Деякий час працювала в пологовому будинку, часто й роди доводи-

ській школі, сім класів закінчила. І в 1948 році вступила до Ніжинської акушерської школи. Дуже хотіла на фельдшерсько-акушерське відділення, а пройшла в медсестринське. Але покинула й вступила в технікум на бібліотекаря, провчилася місяць і зрозуміла, що це не моє, повернулася в акушерську школу. На щастя, мене назад прийняли. Під час навчання активно займалася художньою самодіяльністю – співала в хорі. У 1950 році закінчила навчання за спеціальністю «медична сестра». Через місяць після закінчення я та мої однокурсниці отримали направлення на роботу в Західну Україну. Ось так я й приїхала в Рівне, - згадує Ольга Іванівна.

- У Рівненському міському

лося приймати, адже в той час некваліфікованих спеціалістів теж вистачало, – розповідає наша героїня.

- Мені двадцять виповнилося, як я в Рівне приїхала. Не думала, що тут залишуся, але доля розпорядилася інакше. Під час роботи в лікарні познайомилася із своїм майбутнім чоловіком – Степаном Андрійовичем. Він в лікарні столяром працював. Одружилися, а так як чоловікові в Рівному дали наділ під будівництво, ми вирішили переїхати в Рівне. Він знайшов мені роботу в Рівненській міській лікарні, і я одразу працевлаштувалася в Рівному. Через деякий час у зв'язку із станом здоров'я – алергія на медикаменти, довелося шукати іншу роботу. Якось зустріла знайому, позна-

йомилася з нею під час практики, яку вона проходила в Дядьковичах. Вона запропонувала мені роботу в дитячому садочку медичною сестрою.

У 1982 році працевлаштувалася на Рівненський льонокомбінат. А допоміг мені сюди влаштуватися чоловік, він на комбінаті столяром працював, сюди на роботу прийшов ще тоді, як ми перебралися в Рівне. Прийняли мене в льоночеське виробництво корпусу технічних тканин. Працювала з відходами, що залишалися після чесання льону. В цеху стояла велика машина – прес, туди закидалися відходи льоночеського виробництва, все спресовувалося, зв'язувалося і вивозили. Від вісімдесяти кілограмів відходів за зміну спресовували. За пресом нас було двоє: напарниця моя за панеллю управління, а я вже на виході знімала спресовані тюки і вивозила їх надвір. Під час відсутності напарниці, бажаних управляти пресом не було, чомусь дівчата боялися тих кнопок. Я швидко освоїла управління і легко справлялася з машиною. Траплялося, що через якісь несправності машина зупинялася, тоді викликали помічника майстра. На той час з нами працював дуже хороший спеціаліст Григорій Єніч. Спочатку було дуже важко, робота тяжка, а потім втягнулася, - зга-

дує роки роботи на Льонокомбінаті Ольга Іванівна.

- Пам'ятаю, у нас був дуже хороший колектив, всі молоді, співучі, бувало їдемо на екскурсію, цілу дорогу виспівують, яких тільки пісень не співали! Час минув швидко, і коли воно те все пройшло, куди поділася та молодість і сила...

Як працювала на комбінаті, то ми частенько їздили колективом на екскурсії. Мала можливість відвідати та здійснити круїзний рейс пасажирським пароплавом «Адмірал Нахімов», була вражена його величчю і масштабністю. Також мені вдалося відвідати та оглянути Брестську фортецю. За весь час, що працювала на Льонокомбінаті, багато місць відвідала, і це тільки декілька, які мені особливо запам'яталися.

Хоча я і не так багато працювала на комбінаті, але з радістю згадую ті роки, колег, гамірну прохідну. Мої сини до армії теж працювали на Льонокомбінаті у цеху вентиляції. І мій чоловік, як я вже говорила, дуже багато років віддав рідному підприємству. Ми з моїм молодшим сином ходили на екскурсію після того, як комбінат викупив Олег Червонюк. Серце кров'ю обливалося, як дивилася на занедбані цехи, де залишилися одні мотори, захарашену хащами територію. Що ж стало з не так давно процвітаючим

підприємством, продукцію якого знали далеко за кордоном? Там, де я працювала, той цех взагалі подивитися не змогла, адже там, як пояснив нам екскурсовод – небезпечно, цех в аварійному і занедбаному стані. Тому мені не вдалося побачити своє робоче місце, але судячи з того, що ми мали можливість побачити, стан і приміщень, і території – плачевний. Тільки нелюди могли знищити одне із найбільших текстильних підприємств!.. А яка ж краса була, територія доглянута, все літо квіти на клумбах цвіли, скільки ж туди праці і любові було вкладено працівниками. Загалом льонокомбінат славився не тільки якісною продукцією, а й красивою доглянутою територією та охайними приміщеннями.

Як дасть Бог дочекатися літа, то хочу відвідати Льонокомбінат, подивитися оновлене підприємство, а то тільки в газеті читаю. Всією душею вболіваю за його розвиток і становлення, а також за його власника Олега Червонюка. У ці святкові дні хотіла б побажати йому успіхів у всіх його справах і починаннях, здоров'я, сил і терпіння в його нелегкій праці – відродженні й розбудові вітчизняного підприємства. Не легко доводиться йому з нашою владою, яка не тільки не допомагає, а ще й іноді перешкоджає роботі підприємства.

Надія РОМАНЧУК

